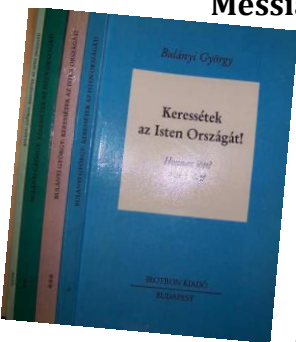

„A Messiás szeretetük fejében bízza reá a Maga Tizenkettőjére. A Tizenkettő ugyancsak szeretet fejében adja tovább ezeket a maguk tizenkettőjének, és így tovább... A szeretetnek, a másik emberért való gondnak elválaszthatatlan és szükségképpen velejárója a vetés, az aratás, a gyümölcshozás, a legeltetés és halászás végső soron egyetlen (mert az embert Istenhez és Istenbe eljuttatni akaró) funkciója. Ez a szeretet mérhetetlenül több, mint a filantrópia. Nemcsak a vállalkás már említett különbözősége folytán. A kitűzött cél tekintetében is. A filantróp látja az ember anyagi, esetleg szellemi nyomorát. A Messiás elkötelezettje a pásztor nélküli juhoknak, s ennek folytán azoknak nemcsak anyagi és szellemi nyomorát látja. Ismeri az ember vágyát és nyugtalanságát amiatt az el nem ért boldogság miatt is, amelyet semmi más nem adhat az embernek, csak az egygélvés, a szeretet, tehát az Isten. A filantróp segít az ember anyagi bajain. A Messiás elkötelezettje is megteszi ezt, méghozzá különb módon.

Mert ami a filantróp számára cél, az számára csak eszköz egy nagyobb szeretet, egy nagyobb adás szolgálatában. Eszköz ahhoz, hogy embertársát eljuttassa a maga Messiástól tanult magatartására.

„A Messiás elkötelezettje akarja embertársának metanoiáját is. Az általa nyújtottak elfogadásán, a kapáson túl el akarja vinni őt az adás világába. Kenyerén, pénzen felül odaadja néki az adás szemléletvilágát és az erre épülő magatartás létbeli alapjait, felfedeztetni vele a benne szunnyadó szentháromsági szeretettermészetet. Mindezek következtében nemcsak adományt óhajt nyújtani a bajban levőnek, hanem egyé is akar lenni vele abban a szeretetben, amely egyesíti őt kihalászójával is, a Messiással is, és Rajta keresztül a Szentháromsággal is. A filantróp végül csak mára szólóan segít az emberen. A Messiás elkötelezettje azonban mai segítségével ma és mindörökre segít felebarátján, akit testvérévé akar tenni.”

(Bulányi György: KIO 78/b)

XXII. évfolyam 1. szám 2015. január

A Koinónia régebbi számai elérhetők:
www.faragoferenc.webnode.hu

Bulányi György, Közös nevező	2713
Farkas István, Levél Bulányi Györgynek	2716
Király Ignác, Közösségképem	2717
Garay András, Kaifás imája	2718
Merza József, Szárnyasoltár	2720
Király Ignác, Próféta szerepkörünkről	2721
Habos László, Szabad lélekkel	2721
Dryp, Miről mi jut az eszembe...	2728
Máté-Tóth András, Parallax	2729
Dryp, Kerti Napló helyett	2732
Olvasói levél	2733
Ki milyennek lát?	2734

«Az emberi elköteleződés folyóirata – családunkért, nemzetünkért, mindenkiért – Isten Országá megvalósulásáért.»

Elérhetőség: koinonia.tarsak@gmail.com

A régebbi számok elérhetők itt is:

<http://www.epa.oszk.hu/html/vgi/boritolapuj.phtml?id=02501>

BULÁNYI GYÖRGY

KÖZÖS NEVEZŐ

Az, amelyen állva megszólítható minden ember. S ez csak az lehet, amire mindenki igent mond. Van ilyen közös nevező? Van. A lelkiismeretünk hangja. Erre hajlandó mindenki figyelni? Nem hajlandó rá, de ettől függetlenül azért csak hallja ezt a hangot. Ez a hang tartalmazza azt a nagy nyilvánvalóságot, amelyre senki sem tud önmagában – belül – nemet mondani. Ez az a nagy nyilvánvalóság, aminek tartalmát ki is kell mondanom. Nekem. Kimondom: Senkinek sem lehet joga semmiféle kiváltságra. Ezután pedig azonnal meg kell állapítanom valami nagyon szorosan ide tartozót. Azt, hogy ugyanakkor – és természetünknel fogva –

másra sem törekszünk, mint a kiváltságra. Anyánk kedvence, apánk kedvencei szeretnénk lenni, s nehezen viseljük, ha csak annyira becsülnek minket, mint testvéreinket. Kinőjük ezt a törekvésünket, ha kinőjük.

Természetfeletti?

Van, amit nem nőünk ki. Aki ezt a valamit is kinövi, az az eretnek. Mi az, amit nem szabad kinőnünk? Hát csak azt, hogy valakik, még pedig a mi társaságunk adja ki Isten kedvenceit. A miénk, s bizony kilöknék saját társaságunkból bennünket, ha ezt tagadjuk. Mit nem szabad tagadnunk? Azt, hogy a mi társaságunk kapta Istentől – a kinyilatkoztatást. Sok tonna könyvet írtak már arról, hogy mi is ez a kinyilatkoztatás, de azért mindent el lehet mondani egy mondatban is. Ezt fogom tenni. A kinyilatkoztatás – egy mondatban – tehát Istentől érkező olyan eligazítás, melynek birtokába nem juthatunk a magunk emberi természetének erejéből. Azaz a kinyilatkoztatás olyan eligazítás, amelyet Istentől nem emberi természetünk alapján kapunk: a kinyilatkoztatás a természetünket meghaladó, azaz természetfelettiinek mondandó eligazítás.

E kinyilatkoztatás fogalmából már következik is, hogy ez bizony nem lehet közös nevező az ember, az emberiség számára. Ez a kinyilatkoztatás csak azok számára lehet közös nevező, akik hajlandók igazodni hozzá. Már pedig ezt a kinyilatkoztatást valaki vagy valakik kapták, s e valakiknek még soha sem sikerült a maguk kinyilatkoztatását az emberiséggel elfogadtatni. Példának megemlíthetem azokat, akik azt mondják, hogy ők Jézustól kapták ezt a kinyilatkoztatást. Akik ezt mondják magukról, ezernyi egymástól különböző hitvallásban rögzítik azt, amit Jézustól eredőnek vallanak. Jó, ha csak pokolra küldik az övékétől különböző hiteket vallókat, s nem igyekeznek vallásháborúkkal ki is irtani őket az élők soraiból.

Értelmünkkel megragadható?

Ebből következik, hogy az Istentől az ember számára érkező eligazítás nem lehet természetfeletti, amelyet egy kiváltságos valaki, esetleg valakik kapnak az Istentől. Egy ilyen eligazításnak akkor van értelme, célja, haszna, ha az ember, az emberiség számára használható, azaz mindenki számára érthető, és létünk alakításában bennünket előbbre visz. Ha értelmünkkel nem belátható, ha létünket nem gazdagító, akkor az eligazítás a közös nevező megteremtése céljából használhatatlan. A legelső kérdés tehát, melyre válaszolnunk kell, hogy lehetséges-e ez az ilyen eligazítás. Azt állítom, hogy minden teremtmény tudja, hogy mit kell tennie, a giliszta is, a katicabogár is, meg a macska is. Lehetetlen, hogy csak az ember ne tudná, hogy mit kell tennie. Ezen a ponton tudatosítunk kell magunkban, hogy dolgozatunkban eddigelé egy előfeltevessel éltünk. Azzal az előfeltevessel, hogy a bennünket körülvevő világ Teremtőből és

teremtményekből áll. A giliszta, a katicabogár, a macska – teremtmények, s ezeknek van végső okuk is. Ez a végső ok pedig az Isten.

Majd meglátjuk a későbbiek során, hogy ez az előfeltevésünk tarthatónak bizonyul-e. Az eligazításnak, a kinyilatkoztatásnak beprogramozottnak kell lennie minden teremtményben. Benne kell lennie a teremtmények természetében annak, hogy mire használják kapott létüket. Ha tehát kinyilatkoztatásról beszélünk, akkor annak természetinek kell lennie, ugyanúgy ahogyan természeti ez az eligazítás az emberalatti világban. S ami van, az lehetséges is.

Magunktól nem jöhetünk rá?

A giliszta, a katicabogár, a macska képességei számára teljességgel megragadható, hogy mit kell tennie. Az ember sorsa nem lehet mostohább, mint az övéké. Az ember számára is megragadhatónak kell lennie a maga rendeltetésének. Ez annyit jelent, hogy a Végső októl származó információnak, eligazításnak az ember képességeivel megragadhatónak kell lennie. Értelmével átláthatónak, akaratával megragadhatónak, érzelmeivel átélhetőnek kell lennie. Ha képes megragadni, akkor ebben az eligazításban nem lehet olyasmi, amire az ember a maga természetes fejlődése során ne jöhetne rá.

Mindez nem kevesebbet jelent, mint azt, hogy a kinyilatkoztatás vagy értelmünkkel megragadható, vagy nem ragadható meg értelmünkkel, s akkor haszontalan számunkra. Ha kinyilatkoztatás tartalma értelmünkkel megragadható, akkor viszont fejlődésünk során emberi természetünk birtokába juthat. Tehát a kinyilatkoztatás nem lehet egyfelől természetfeletti, másfelől értelmünket meg nem haladó. Ha természetfeletti, akkor értelmünket meghaladó. Ha értelmünket meg nem haladó, akkor pedig nem természetfeletti.

Hányféle eligazítás?

Mindez azt is jelenti, hogy végső célunkat, rendeltetésünket illetően csak egyetlen eligazításunk van, és nem kettő. Mi lenne ez a kettő? Egy filozófiai, amely a gondolkodástörvények segítségével dolgozik és egy hittudományi eligazításunk, amely nemcsak a gondolkodástörvényekre támaszkodik, hanem ezenfelül még értelmünkkel át nem látható, csak hittel elfogadandó információkra is épít. Ha volna ilyen második fajta, hittudományi eligazításunk, azonnal siralmasabb helyzetbe kerülnénk, mint amilyen a giliszta, a katicabogár, a macska helyzete. Az ő kapott eligazításuk egyértelmű és közös nevezőt teremtő. A mi feltételezett hittudományi eligazításunk értelemmel nem igazolható, nincs rá semmi szükségünk.

Csak egy vagy több személy hitére támaszkodik, azaz olyan állításokra, melyek nem igazolhatók a gondolkodástörvények segítségével. Tudunk mi, emberek a magunk erejéből, azaz a természetünk alapján

is, nem igazolható hiteket gyártani. Istenre nincs szükségünk ahhoz, hogy ebbe belesegítsen.

Szükségünk van a természetfeletti, hittudományi eligazításokra?

Hogyan is mondhatok ilyent? A bennünket körülvevő, akár érzékelhető, akár érzékelési lehetőségeinken túli valóság sokkal gazdagabb, sem mint hogy az ember ezt a valóságot átláthatná. Hát nem vágyódsz ezeket is látni? Ha vágyódom, ha nem vágyódom, semmiképpen sem láthatom a valóság teljességét. Csak tudomásul vehetek olyan információkat, melyek vagy igazak, vagy nem. Szükségem van rájuk? Szükségünk van rájuk? Már mint mindnyájunknak, az emberiségnek szüksége van-e rájuk? Nincs szükségünk rá. Ellenkezőleg nagyon kártékonyak. Mindannyiunk számára nagyon kártékonyak.

Mivel igazolom ezt az állítástomat? Azzal, hogy aki ilyen, értelemmel mindenki számára át nem látható eligazítás birtokában levőnek tekinti magát, annak kardja élet megacélozhatja, s meg is acélozza, a történelem bizonyossága szerint, ez az ő hite. E hit nélkül is erős bennünk a kiváltságra törekvés. Ha még azt is gondoljuk magunkról, hogy Isten kinyilatkoztatása révén birtokába kerültünk olyan igazságoknak, melyekkel embertársaink nem rendelkeznek, ez megacélozza kardunk életét. Van, aki azt mondja, hogy a történelem minden háborúja vallásháború. Azt hiszem, hogy még az ateisták háborúja is vallásháború. Le akarják igázni a szerencsétlen vallásosokat, akik azt képzelik, hogy van Isten és van kinyilatkoztatás. Az ateista pedig tudja, hogy a világot nem Isten hozta létre? Dehogyan is tudja. Honnan tudhatná? Csak hiheti szegény, míg a többi szegény is csak hiheti azt, amit nagy bizonyossággal vall – a maga hite alapján.

Kell-e igazolnom, hogy az, amiben csak hihetek, a legnagyobb veszedelmet jelenti az emberiség, mindnyájunk számára. A szent háborúk szent harcosait, ha elesnének a szent célért vívott harcokban, angyalok repítik a mennybe vagy a hurik ölébe – kit-kit a maga hite szerint. Tehát bátran fogják gyilkolni és tömeggyilkolni embertársaikat, mert nincs veszteni valójuk: hamarabb jutnak el az ember végső üdvébe. *Allah, Allah* kiáltással rohantak őseinkre, a kutyahitű gyaurokra, három századon keresztül a mohamedán törökök, mi pedig *Jézus, Jézus* kiáltással mártottuk kardunk élit a pogányba.

A kérdés csak az, hogyan vagyok akkor én, a katolikus pap, keresztény? Sehogyan. Jézusi vagyok, nem keresztény. Keresztény csak akkor leszek, ha a keresztények hajlandók lesznek jézusivá lenni. Hogyan vagyok katolikus? Úgy, hogy vallom a katolikus hitletéteményt. Mért vallom? Csak azért, mert nem lehetek ateista. Az istenhívő emberek táborába akarok tartozni. Jézus is az istenhívő emberek táborába tartozott. Mégpedig azoknak abba a csoportjába,

amelyikbe beleszületett. Nemzetileg is zsidó volt, vallásilag is az volt. Maradt is zsidó. Akkor is, ha kiközösítették. Én is maradok abban a vallásban, amelyben születtem. S ha egy budaörsi testvéremet megbotráncoztatja, hogy nem mondom szóról szóra a mise szöveget, hogy lelkem szárnyalása szerint alakítom azt, akkor kevésbé szárnyaltatom a lelkem misemondás közben az ő kedvéért, hogy meg ne botráncoztassam őt. Jézus sem cserélt vallást. Olyan nagyszerűnk találta azt a vallást, melynek főpapja keresztre parancsolta őt? Nem találta olyan nagyszerűnek, de jól tudta, hogy hiába választ más vallást, abban is keresztre feszítik. Még ha beállt volna ateistának, az sem segített volna rajta. Ott is keresztre feszítették volna. Pontosán ugyanezért maradok magam is katolikus. Nincs hova menjek. Nincs, ahol jó fiú lennék. Nincs, ahol kellenék: *A nagy világon e kívül nincsen számodra hely. Áldjon vagy verjen sors keze, itt élned és meghalnod kell.* Jézus és a jézusiak számára ez úgy pontosítandó, hogy egy rövid ideig éljed, aztán sürgősen meghalnod kell. A magam esetében el kell gondolkodnom, hogy mennyire vagyok én jézusi? Miért? Hát csak azért, mert már 89. évemet taposom, s még mindig nem tudtam meghalni. Azzal vigasztalom magamat, hogy nem vagyunk egyformák. Hogy a jézusi fajtából is van gyengébb eresztés.

Ezenfelül még gondolhatok valami mást is. Azt, hogy nem 89. évünkben születünk meg, hanem hamarabb. Fiatalságunk következtében annyira el tud bűvölni minket az a valami, amit igazságnak láttunk meg, hogy megyünk vakon előre, mondjunk és teszünk is érte valamit, s egyszerre csak azt vesszük észre, hogy a Golgotán vagyunk. Nem lehetne okosabbaknak lennünk? Azt hiszem, hogy nem. Az a fiatalság bája, hogy bolondulni tud, s a még fiatalabbakat magával tudja ragadni a bolondulásba. Jézusnak nem volt módja megélni 90. esztendejét. 90 évesen is ugyanazt mondta volna, amit 30 évesen?

Mit mondott? Könyv nélkül mondta, kívülről, betéve azt, amit az elején én is próbáltam megfogalmazni, hogy nincs kiváltság, hogy oszd meg, amid van, hogy elég az egy dénár, de kapja mindenki, s a többit. S mondta és mondta, és akkor is mondta, ha világosan látta, hogy a Kaifás bizony főpap akar lenni és nem akar osztozni, s majd bolond lesz beérni az egy dénárral, s hogy az olyan kötnivaló bolondot, mint Jézust meg kell kötözni és a Golgotára kell juttatni, és ki kell áltani róla a bizonyítványt, hogy Isten és a haza ellensége.

Jézusnak azért nem volt szüksége könyvre és írásra, mert csak azt mondta, amit Isten beprogramozott az emberbe, hogy jónak kell lenni, és szeretni kell a másikat úgy, ahogy magunkat szeretjük és hogy természetes, hogy az Isten szentsége nem engedni meg, hogy valaki kiváltságos legyen. S mondta ezt annak ellenére, hogy nagyon is tisztában volt azzal, hogy ez a programozás annak az embernek szól, akit olyan szabaddá tett, mint önmagát, minek következtében ez a beprogramozás csak felhívás, csak kínálat, csak ajánlat,

és mindegyikünk mondhatja Istennek, hogy egy nagy fenét, én nem leszek balek.

FARKAS ISTVÁN

LEVÉL BULÁNYI GYÖRGYNEK

KEDVES GYURKA BÁTYÁM!

Értelek én, értelek, hogy ne értenélek, hiszen hallgatva szavaidat már mióta ülök melletted. A Merre ne menjek című írásod számomra Jézusról, Pálról és Rólad szól. Három facér férfúró, akik közül az egyik még szerzetes is, olyan, akinek fogadalma van. Mit kezdjen velük egy magamfajta egyszerű házasság, a maga ledolgozott negyven munkás évével, családjával. Egyet tehet. Felnéz rájuk. Fel, valahová a ködbe vesző magasba, ahol a csillagok fénylenek. És már megy is tovább. Igazad van. Ez a Jézus, aki 'egyszerű' néptanító volt, kétezere éve hat. Még ez a Pál is. És akkor még nem tudhatjuk, Te meddig fogsz hatni! Mégis, van különbség számomra hármatok között. Talán azt feltételezhetem, hogy mindhárman tanultatok valahol, valamilyen iskolában, mert itt a földön nem Pallas Athénék pattannak ki Zeusz fejéből. Azt is feltételezem, mert Te is így tanítottad, hogy mindhárman rájöttetek valamire. Arra, hogy amit tanítottak nektek abból alig igaz valami. Jézusról nem tudjuk hol tanult (talán az esszénusoknál, mások szerint Egyiptomban és Indiában) és hogy jött rá a turpisságra, csak annyit, hogy végül, majd onnan kezdve folyamatosan hallotta: 'ez az én szeretett fiam, őt hallgassátok', vagyis a külső tanítások mellett volt egy belső tapasztalata, amitől megnyíltak a szemei és látni kezdett ('mást, szebbet'). Pálról talán tudjuk, hogy Gamalielnél tanult, meg Arábiában, tehát vallási iskolákban – nyilván más nem is volt. Rájönni pedig a damaszkuszi úton jött rá egy belső tapasztalat során a turpisságra, amikor azt hallotta: 'Saul miért üldözöl engem?', majd rábízta magát élete végéig ennek a hangnak a szavára. Szerencsére a Te történetedet sokkal jobban ismerjük. Egyszerűen elolvastad az Evangéliumokat és az írásokat, és logikusan

gondolkozva és elemezve rájöttél a turpisságra: az írások magja egy, a mózesinél magasabb erkölcsi tanítás és hogy az erre épülő további tanítások és gyakorlat már szinte azonnal eltérült és szinte az ellenkezőjére váltott néhány száz év alatt. És hogyan lett volna Neked is belső tapasztalatod – még akkor is, ha ezt Te a józan eszednek nevezed? Csak ritkán és keveset beszélsz róla. Igazad van – talán. Ezekről a dolgokról nem lehet beszélni, beszélgetni – főleg nem a nagynyilvánosság előtt -, csak énekelni, táncolni vagy hallgatni, mert milyen szavakat is használjon az, aki meglátja egy pillanatra, hogy minden hazugság és mégis minden valóságosnak látszik. Ezt csak tapasztalni lehet, ha a feltételek létrejöttek. És aztán Jézus módjára példabeszédekben mondani róla valamit a kiválasztott néhány fizikailag egészséges, természetben élő halászszerű embernek – hátha -, vagy mint Pál, nyíltan küzdeni mindenkivel és mindenki ellen, aki nem úgy lát, mint ő, és mondani-mondani mindent, ami fáj és azoknak, akik hallgatnak rá és az általa tapasztaltakra, mint ahogy Te is teszed. Mit lehet tenni? Ilyenek a turpisságra rájövők. Talán az a szerencse, hogy nem hárman, vagy ha R.Erasmus-t és Hamvast is hozzá vesszük, nem öten vagytok. Munkátoknak van egy olyan gyümölcse, ami nem látványos, mondhatnám úgy is: nem írásbeli. Saját életem tapasztalata alapján is látom, hogy számos – tucatnyinál is több – volt/van az olyan emberek száma, akik látnak. Látják a valóságot (a külső és önmaguk valóságát is), vagy mondhatom életnek is (ma már talán tudományos értelemben is), és ehhez a látáshoz – nem tanítókhöz - igazítják a saját életüket. És ahogy egy születő csillagnál, ha beindul a magfúzió, köré gyűlnek az emberek, és ők ontják rájuk a fentről kapott napfényt és esőt, az általuk átélt szépet, igazat, jót és Örökkévalót – és talán itt a lényeg: tanítják őket látni. Hogy nem hat ki a fényük a szomszédos galaxisokra? Hát ilyen kicsik, ilyen kicsi jut nekik a fényből itt, ezen az alig látszó bolygón és egy alig számító időpillanat (néhány tíz év) alatt. Csak néhány emberre, néhány száz vagy ezer emberre jut belőle – és jó, ha egy-kettő belőlük megtanul látni. És hát a hatás is kétséges, ugye. Eltorzul, eltérül, ellenkezője lesz belőle, de csak a szavakból, a szavak értelmezéséből és nem abból a jelentésből, amit nagyon sok minden közvetíthet az ember számára, ha lát. A folyamat megy tovább. A fény, amit mi szeretetnek nevezünk nem áll meg. Évmilliárd évek óta árad és mindig lesznek olyanok, akik nem elégszenek meg az írásokkal, hanem ezt a fényt, értelmet, életet közvetlenül akarják tapasztalni. És ha egy hosszú küzdelem végén egynek sikerül látni egy pillanatra, akkor látni fogja máskor is és mások is látni fogják először talán csak rajta keresztül, mert hiába van eldugulva a szerencsétlen emberi készülék a sok évezredes hagyománnyal, néha áttörhet rajta ez a fajta fény. Jézust úgy ismertem meg általad, mint aki nem aggódott a folytatás miatt, mert látott. Látta, hogy a forrás benne, saját magában van, nem a farizeusi okoskodásban és a könyvekben. Átadta, amit kapott és